

A KABÁT

London.
Kiállításmegnyitó
az Elephant & Castle közelében.
Jay cipelt oda magával,
biciklivel
hasítottunk le Kelet-Londonból. A piros lámpáknál alaposan
meghúztuk
Jay kifogyhatatlan lapos üvegét. Készültem, el akartam jönni
onnan, mindenholnan,
és nem haza; ide,
folyamatos mozgásban maradni
az egyre szűkülő,
lobbanékony dimenziójú körökön belül.
A megnyitó után kitört a parti a klubban.
Egy lány,

London,
skót lány.
Akár egy kétértelmű elektromos kisülés.
Színekkal szanaszét szótt kabátja volt,
megdicsértem, és ő úgy mosolygott, mint egy potenciális tús-
ejtő. Igen, nem, hallani véltem,
hogyan kattog az agya.
Tehetetlen voltam.
Ijesztően hasonlított rád.
Nem történt semmi.
Nevettünk, az istennek se bírtam normálisan kiejteni, hogy
Edinburgh; kilenc hónappal azelőtt volt ez, hogy Szegeden
megismertelek.
Egyórányi biciklizést követően

Észak-London,
tehetősebb környéken
kötöttünk ki egy házibuliban.
Tágas, vajszerű folyosón álltunk.
Jay, a haverom, a lakótársam, a svájci festő
azt mondta a házigazda lánynak (a pasija épp nem volt ott),
hogy ő egy vámpír:
Jay vagyok,
vámpír vagyok. Közelebb lépett, beleharapott a hattyúnyakba,
és a hollófekete hajú, karcsú lány, mint aki semmit se
ért az egészből, odaadóan félrebillentette a fejét.
Hazafelé megálltunk egy arab büfénél,
és a démoni Jay azt mondta fennköltén,
még évszázadok múltán is emlegetni fogják ezt az éjszakát.